

χωρίς νὰ τὸν πολυπροσέξω, ἔρριψα εἰς τὸν ποταμὸν τὸ χέρι καὶ ἐγύρισά ἀμέσως. Ἐμμένεν ἀκόμη εἰς τὴν ἴδια θέσει, καὶ ἅμα μὲ εἶδε δὲν ἐκίνησε, γὰρ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ προχωρήσω ἄλλο, ἀλλὰ ἔπειτα μὲ ἔπῃρε ἀπὸ πῶς χωρὶς νὰ πλησιαίξῃ ὅποτε ἐστρεφά ἀπὸ πῶς τὸν ἐβλεπα πάντοτε εἰς τὴν ἴδια ἀπόστασι.

— Καὶ πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό;

— Ὅτι μὲ εἶδε πῶς ἔρριψα καὶ τι εἰς τὸν ποταμὸ καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ ποῖος εἶμαι.

— Ποῶν ἀπίθανον, καὶ ἂν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῇς...

— Μὲ συγχωρεῖς! ἔχω περισσότερα καὶ καλλίτερα. Ἐλα ἄλλο ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ φανάρι, νὰ σοῦ διαβάσω καὶ σπουδαῖον.

Οἱ δύο φίλοι ἐφθασαν ἐπὶ τοῦ καταφύτου προαυλίου τῆς ἐκκλησίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ὁ Μάξιμος ὠδήγησε τὸν Βινι-ορὺ πλησίον ράμφους τινὸς τοῦ ἀεριοφω-τος καὶ ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του ἐφημερίδα.

— Φίλε μου, εἶπεν ἐκδιπλὼν αὐτήν, ἰδοὺ τί ἀνέγνωσα εἰς ἓνα ἐσπερινὸν φύλλον. Ἀκουσε μὲ προσοχὴν αὐτὸ τὸ διαφωρον. Ἀνέγνωσε δὲ χαμηλοφῶνως:

«Σήμερον τὸ πρωῒ, ἐνὸς ἀλιεύς τις ἔσκαψε τὸ δικτυά του ἐν τῷ ποταμῷ Σηκουάνα κάτωθεν τῆς γεφύρας τῆς Ὀμοιοῖας εὗρεν ἐκεῖ περιπελεγμένην χεῖρα γυναικός. Τὸ σπαρακτικὸν ἄρα γε τοῦτο εὖρημα εἶνε ἀποτέλεσμα ἐγκλήματος; Ἀπασαί αἱ ἐνδείξεις εἰς τοῦτο τείνουσιν, ἡ δὲ χεὶρ παρεδόθη εἰς τὸν ὑπαστυνό-μον τοῦ τμήματος. Πάραυτα δὲ ἤρξαντο καὶ αἱ ἀνα-κρίσεις.

Ἐλέχθη ὅτι διὰ παρασκευῆς καταλλήλου προφυ-λάττοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς σήψεως ἤθελον τὴν ἐκθέσει εἰς τὴν Μόργκ.

Οἱ ἀναγνώσται μὰς ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι πάντοτε θὰ τοὺς ἔχωμεν ἐνημέρους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μυστηριώδη ταύτην ὑπόθεσιν.»

— Τί λὲς γὰρ ταῖς ἀνοησίαις τοῦ ρέ-πορτερ αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος γελῶν. Θαρρεῖς πῶς δὲν ἔχω τύχη; Δὲν ἤθελα διόλου νὰ ἀνακατωθῇ ἡ ἀστυνομία, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ τύχη...

— Πολὺ κακὸ αὐτό, καὶ καθὼς βλέ-πεις εἶχα δίκαιον ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ μὴ ἀνακατωθῶμεν εἰς αὐτήν τὴν ὑπόθεσιν.

— Δὲν εἶνε δὲ καὶ σπουδαῖο τὸ πρᾶγ-μα. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ κοιμημένου χειροῦ θὰ εἶνε ὁκτῶ μόνον ἡμέρας, ἔπειτα θὰ τὸ ξεχάσουν. Τὸ ἓνα ἐγκλημα διώχνει τὸ ἄλλο. Κάποιος μεθυσμένος θὰ βρεθῇ νὰ κόψῃ καμμιά γυναικὰ σὲ κομματάκια, καὶ τότε ὅλο τὸ Παρίσι θὰ φροντίζῃ γὰρ τὸ νέον ἐγκλημα.

— Ἐὰν ὅμως ἀναγνωρισθῇ τὸ χέρι;

— Ἀπὸ ποῶν; Θαρρεῖς ὅτι αὐτὴ ποῦ τὸ ἔχασε θὰ πάγῃ νὰ τὸ ζητήσῃ; Καὶ ὑποθέτεις ὅτι θὰ βρεθῇ κανεὶς ὁ ὅποιος νὰ πῇ εἰς ποῶν ἀνήκει; Ἀ! ἂν ἐπρό-κειτο περὶ κεφαλῆς...

Ἀν ἡ ἀστυνομία ἔχει τὴν βλακειὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ χέρι, εἶνε γὰρ ἴδιό της λογαριασμό. Θὰ πᾶμε ὅμως εἰς τὴν Μόργκ νὰκούσωμε τί ὑποθέσεις θὰ

κάνῃ ὁ κόσμος, ὅταν τὸ βλέπῃ κλεισμένο μέσα στὰ γυαλιά.

— Ὅθ πᾶς μόνος σου. Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ πάγῃ νὰ μὲ συλλάβουν, διότι ἂν ἐπὶ γαίνα θὰ ἐλεποθυμοῦσα.

— Σὲ βεβαιῶ, Γούλιε, σὲ λυποῦμαι. Δὲν φέρεσαι καθόλου ὅσιν ἀνδρας. Εὐτυχῶς καὶ χωρὶς ἐσὲ μ'πορῶ νὰ κάνω μόνος μου ὁ θεός μου δὲν ἔξυρει τίποτε;

— Ὅχι! μὲ ἐρώτησε μόνον γιὰτὶ δὲν ἐπὶγάμε εἰς τὴν ἐσπερίδα χθὲς καὶ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἀπολογίαν τοῦ μοῦ εἶχες πεῖ. Ἀλλως τε ἔχει καὶ αὐτὸς φροντίδας καὶ νέον τοῦ συνέβη.

— Τί; μήπως κανεὶς ἀνταποκριτὴς τοῦ ἐπὶτῶχευσε;

— Ἀν ἦτο αὐτὸ μόνον! Εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ ὑποφέρῃ χρηματικὴν ἀ-πώλειαν. Ἐμαθεν ὅμως ὅτι ὁ Ροβέρτος ἀ-γαπᾷ τὴν ἐξαδέλφην σου, καὶ ὅτι ἡ ἐξα-δέλφη σου, θέλει νὰ νυμφευθῇ τὸν Ροβέρ-τον. ἔγεινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Δὲν ἤξεύρω τί εἶπε τῆς κόρης του, ἀλλὰ τὸν γραμματέα του τὸν ἐδίωξε.

— Ἀδύνατον!

— Ὁ Ροβέρτος ὁ ἴδιος μοῦ τὸ εἶπε. Ὁ κύριος Δορζέρ τοῦ εἶπε καθαρὰ καθαρὰ ὅτι δὲν τὸν θέλει διὰ γαμβρόν του καὶ τοῦ ἐ-πρότεινε ὡς ἀνταμοιβὴν νὰ τὸν στείλῃ ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὴν Αἴγυπτον.

— Καὶ ἐδέχθη ὁ κύριος δὲ Καρνιέλ;

— Ἐκεῖνος! δὲν τὸν ἔξυρει. Εἶνε ὑπε-ρήφανος ὡς πρίγκιψ καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας παρὰ νὰ ταπεινωθῇ. Τὰ πάντα ἡρνήθη καὶ ἀναχωρεῖ.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΔΙΣΘΟΡ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
[Συνέχεια].

Τὸ αἰφνῆδιον τοῦτο οἰκονομικὸν σύ-στημα εἶχε τὴν αἰτίαν του, καὶ ἕκαστος τῶν δῶν ἐκείνων ἀνδρῶν ἠνύει τὸ αἷτιον τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τοῦ συντρόφου του. Οὐδόλως ὅμως ἀνέφερον ποτὲ τί περὶ τούτου. Ἐν τοιαύτῃ φιλίᾳ καὶ τοσοῦτον οἰκειῶς ζῶντες, εἶχον λάβει τὴν συνήθειαν τῶν αὐτῶν φροντιδῶν καὶ σκέψεων. Ἐνίοτε ἠννοοῦντο δι' ἐνὸς βλέμματος, διὰ μιᾶς χειρονομίας. Πολλάκις ἡ συμβίωσις καὶ ἡ ἀκραιφνὴς ἀγάπη ἔχουσι τοιαῦτα ἀποτε-λέσματα. Ἡ ἰδέα διπλασιάζεται, ἡ μάλ-λον αἱ δῶν ἰδέαι μίαν μόνον ἀποτελοῦσιν, ἡ αὐτὴ δὲ ψυχὴ κατοικεῖ εἰς δύο σώματα.

Ὁ Φουζερέλ καὶ ὁ Μαλαπέρ οὐδὲ λέξιν προέφερον ἐκ τοῦ σχεδίου των, ἕκαστος ὅμως τούτων ἐντελῶς τὰ πάντα ἐγνώριζε, καίτοι προσποιοῦμενος δῆθεν εὐχαρίστη-σιν, διότι ὁ φίλος του δὲν προσεπαθεῖ νὰ μακτεύσῃ.

Ἦτο σταθερὰ καὶ ὠρισμένη ἰδέα, ἣν οἱ δῶν ἐκεῖνοι ἀνδρες ἠμιλλῶντο ὅπως θωπεύωσι, μία ἐκ τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, αἵτι-νες δύνανται βίον ὁλόκληρον ν' ἀπορροφῇ-σωσι, καὶ χρησιμεύωσιν ἐνίοτε εἰς τὸν

ἄνθρωπον ὡς πρόσχημα τοῦ βίου, ἰδέα ἀπόλυτος, ὡς ἡ τῶν ζητούντων ἀγνώστους κόσμους, ἰδέα ἔξοχος καὶ τρελλή. Ἐκα-στος αὐτῶν, εἶχεν ἀποφασίσει κατ' ἰδίαν νὰ πορευθῇ ἀνευ οὐδενὸς διαταγμοῦ εἰς Ποτσδάμην, ὅταν θὰ ἡδύνατο, καὶ ἐκεῖ νὰ σχίσῃ, νὰ λάβῃ, νὰ καύσῃ, νὰ κλέψῃ, νὰ καταστρέψῃ—Κύριος οἶδε πῶς!—τὴν σημαίαν τοῦ πρώτου συντάγματος τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς, ἣν ἡ ὑπερηφανία τῶν Γερμανῶν προσέφερεν ὡς τροφὴν εἰς τὰ ὄμματα τῶν περιέργων.

Ἡ ἴσως ἀκατόρθωτος καὶ παράδοξος ἰδέα αὕτη, εἶχεν ὀριμασθεῖ εἰς τὸν ἐγκέ-φαλον τῶν δῶν ἐκείνων στρατιωτῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἔμαθον ὅτι ἡ σημαία, ἣν ἐνόμιζον σωθεῖσαν ὑπὸ τῶν χειρῶν των, ἐχρησίμευεν ὡς τρόπαιον τῶν ἐχθρῶν. Οὐδεμία δύναμις ἐν τῷ κό-σμῳ θὰ ἡδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἡ νὰ τοῖς δείξῃ τὸ ἀδύνατον. Ἐνόμιζον ὅτι ἦτο καὶ τοῦ-το καθήκον. Ἡ συνείδησις αὐτῶν τοῖς ὑπαγόρευε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

«Πρὸς τί νὰ εἰσαι στρατιώτης, ἀπ' οὗ ἀ-φίνεις τὴν σημαίαν σου εἰς τὸν ἐχθρόν;»

Ἀλλως τε καὶ ὑπὸ καθαρὰν ἐγῶιστι-κὴν ἔποψιν, ἡ ἐπιχειρήσις ἔπρεπε νὰ γείνῃ. Ἀπ' οὗτο ἐγνώριζον ὅτι ἡ ὑστάτη αὐτῶν ἀφοσίωσις, ἡ θυσία των, ἡ ὀργὴ αὐτῶν ἡ ὑπέροχος, ἀπέβησαν ἀνωφελῆ, ἐγένοντο σκυθρωποὶ καὶ ὡσεὶ ἀπηυδαῖστοι, διεφύ-λαττον ὀργὴν τινα, ἐκοιμῶντο κακῶς, δὲν ἠγάπων πλέον τοὺς περιπάτους των, τὴν ἡρεμον συνδιαλέξιν, τὸν εἰρηνικὸν βίον τῆς μικρᾶς πόλεως, ἀλλ' ἦσαν ἀπ' ἐναν-τίας ἀνήσυχτοι καὶ δυσηρεστημένοι, ὡς πάν-τες οἱ Ἰακροὶ, τῶν ὁποίων καταπράναι τὰς πτέρυγας ἡ βαρεῖα πραγματικότης. Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀπτασιῶν αὐτῶν κα-ταπεσόντες εἰς τὸ χῶμα, ἀκαταγωνίστως ἐφέροντο ὅπως ὑψωθῶσιν εἰς τὸ πρῶτον ὀ-νειρόν των. Ἐπρεπε νὰ γείνῃ τοῦτο, καὶ διὰ τὴν ὑγείαν των ὡς καὶ διὰ τὸ καθή-κον. Οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἀνδρες θὰ ἐκάλουν τοῦτο ἐγῶισμόν, ἐνῶ ἦτο καθαρὸς ἥρω-ϊσμός.

Τὸ μόνον, ὅπερ ἐκράτει αὐτοὺς ἐν Νορ-μανδίᾳ, ἦτο τὸ ζήτημα τοῦ χρήματος, διότι ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ ταξιδιῶν εἰς Πρωσσίαν ἐστοίχιζε πολὺ καὶ οἱ ἀρχατοὶ στρατιῶται δὲν ἦσαν πλούσιοι. Διὰ τοῦτο ἀμφοτέροι ἀφῶνως ἀπέσπων ἐκ τῶν ἡδο-νῶν καὶ ἔξων αὐτῶν τὰς μικρὰς οἰκονο-μίας, δι' ὧν θὰ ἡδύναντο μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγωσιν εἰς Παρισίους, ἐκ Παρισίων εἰς τὰ σύνορα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ποτσδάμην.

Ἐτῇ ἔρρευσαν, καθ' ἃ ἐκεῖνοι κατεδί-ωκον τὴν αὐτὴν ὠραίαν ἡρωϊκὴν χίμαι-ραν. Λεπτόν πρὸς λεπτόν, ὡς πάντες οἱ πτωχοί, οἱ λοχαγοὶ ἀπῆρτισαν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιῶν καὶ ὅταν τὸ ποσὸν συνε-πληρώθη, ὅποταν ἡλλαξάν καὶ μετέβαλ-λον τὰ μικρὰ καὶ πολυάριθμα αὐτῶν ἀργυρὰ νομίσματα εἰς ὀλίγα χρυσά, ὅποταν με-τροῦντας τὰς ὀλίγας, ἀλλ' ἱερὰς οἰκονομίας ταύτας, εἶδεν ἕκαστος αὐτῶν ὅτι ἡδύνατο ἤδη νὰ γείνῃ ἡ ἐπιχειρήσις, ἡ ἡμέρα ἐ-κείνη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς διὰ τοὺς δῶν φί-

1. Αἰθουσα ἐν τῇ ἐν Παρισίοις νεκροσκοπείᾳ, ἔνθα ἐκτίθενται τὰ εὐρεθέντα πτώματα πρὸς ἀναγνώρισιν.

λους, και εκάτερος ενεπιστεύθη εις τὸν ἄλλον ἀρχαῖον καὶ κρύφιον πόθον, ὃν ἐκ τῶν προτέρων ἐγίνωσκον ἀμφοτέροι.

— Σὲ εἶχα μαντεύσει, καλέ μου Μαλαπέρ, εἶπεν ὁ Φουζερέλ, ἀλλὰ σοὶ ἄφινε τὴν εὐτυχίαν νὰ νομίζης ὅτι μόνος τρέφεις τοιοῦτο σχέδιον.

— Καὶ ἐγὼ ὁμοίως σὲ εἶχα μαντεύσει, ἀλλ' ἐφαίνετο τόσον εὐχαριστημένος ὁπότεν σὲ ἡρώτων διατὶ δὲν καπνίζεις καὶ μοὶ ἀπεκρίνετο: «Διότι . . .»

— Ὑποκριτὰ! ἔλεγεσ ὅτι δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὸν οἶνον τῆς Μαδέρας.

— Βεβαίως, δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον. Ἦδη ἀγαπῶ μόνον τὴν σημαίαν ἐκείνην ἣν πρόπει νὰ λάβωμεν ὀπίσω. Διὰ τοῦτο μόνον ζῶ. Δὲν ἀποθνήσκει τις καθιστάμενος ὀλιγαρκῆς. Ἄν ἐδαπάνων δέκα σολδία δι' ἓν ποτήριον οἴνου, νομίζω ὅτι θὰ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὁ οἶνος μοὶ ἀπέσπε τὸν λάφυργα. Τὰ χρήματα ταῦτα νομίζω ὅτι θὰ τὰ ἐκλεπτα ἐκ τῆς ιδιαιτέρας μου θήκης.

— Εἶχες ιδιαιτέρα! εἶπε γελῶν ὁ Φουζερέλ. Ἐγὼ εἶχα κομπαράν!

— Καὶ πόσα ἐμάζευες;

— Ἐννεακόσια φράγκα!

— Ἐγὼ χίλια τριακόσια!

— Ἄ Κροῖσε, ἀνέκραξεν ὁ Φουζερέλ, εἶχες λοιπὸν καὶ ἄλλας οἰκονομίας κεκρυμμένας;

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ὁ Μαλαπέρ, ἀλλ' ἐπώλησα καὶ τὸ μικρὸν εἰσοδήμα μου τὸ ὅποιον ἐκοιμάτο εἰς τὸ βάθος τοῦ χαρτοφυλακίου μου. Ἦδυνάμην νὰ διαθέσω καλλίτερα τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τεμάχιον τοῦ χάρτου; Ἰδοὺ ἀμέσως ἐξ αὐτοῦ πεντακόσια φράγκα!

— Εἶσαι καθ' ὅλου ἀνὴρ, εἶπεν ὁ Φουζερέλ, φίλησέ με.

— Εἶνε ὥρα τὸν ἢ σιωπῇ συνεννόησις, εἶπεν ὁ Μαλαπέρ μετ' ὀλίγον. Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν θὰ ἡδύνασο νὰ ζήσης γνωρίζων ὅτι εἶνε ἐκεῖ κάτω ἐκείνη;

— Θὰ τὴν φέρωμεν ἐδῶ, Μαλαπέρ.

— Πότε ἀναχωροῦμεν;

— Αὐριον, ἐὰν θέλῃς!

— Ἐστω, αὐριον· ἔχω τὸ διαβατήριόν μου ἑτοιμον.

— Τὸ ταξιδίον εἶνε μακρὸν καὶ δύσκολον ἢ ἐπιχειρήσεις, ὑπέλαθεν ὁ Φουζερέλ. Ἄλλοι θὰ εὕρισκον αὐτὴν γελοίαν, ἐγὼ δὲν ἀντιλέγω ὅμως, καὶ ἂν δὲν ἐπράττομεν οὕτω, τότε ἄς συνεφιλιούμεθα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἡρεμοὶ ἄς ἀπεθνήσκομεν ἐδῶ, παχεῖς ὡς κληρικοὶ καὶ μὴ φροντίζοντες πλέον οὐδὲως περὶ τῆς ἀνδρικῆς τιμῆς. Ἐχεις δίκαιον, ἄς ἀναχωρήσωμεν αὐριον. Τοιαύτη ὁδοιπορία οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀρχεται ἐνωρίς, ὁπότεν βαδίζωμεν πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν!

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως διέθεντο τὰ τοῦ οἴκου των, ἐκρυσαν τὰς παλαιὰς καὶ ἡμιτετριμμένας στολὰς των ὡς καὶ τὰς ἐπωμίδας των.

Ὁ Φουζερέλ εἶχε φυλάξει εἰς τὸ βάθος κιβωτίου τὰς ἐπωμίδας τοῦ λοχίου, ἀργυρὰς καὶ τὰς ἐρυθράς, τοῦ ἀνθυπασιιστοῦ καὶ ἐκείνας τοῦ λοχαγοῦ. Παρετήρη-

αὐτὰς μετὰ βεβαίας συγκινήσεως, διότι ἀνεμνήσκον αὐτῶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, τὴν πρὸς τὸν κίνδυνον ἀδιαφορίαν, τὴν ἀρρενωπὴν χαρὰν καὶ τὴν νίκην. Παρίστανον τὰ διάφορα στάδια τοῦ βίου του. Τὰς ἔβλεπεν ὁμοῦ, μὲ τὸ παράσημον τοῦ Μαλαπέρ, εἰς θήκην, διὰ κλειδὸς ἀναθέσας τὴν φύλαξιν εἰς τὴν γραίαν ἐνοικιαστρίαν.

— Ἄν δὲν ἐπιστρέψωμεν, εἶπε, πώλησε αὐτὰ καὶ δὸς τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς!

— Εἰς τὸν πόλεμον λοιπὸν πηγαίνετε; ἡρώτησεν ἡ γραία.

— Σχεδόν, ἀπεκρίνατο ὁ Φουζερέλ.

Δ

Συγχεκινημένοι καὶ μετὰ μεγάλης θλίψεως κατέλιπον τὴν Βερνὼν ὅπου ἀπὸ εἰκοσαετίας εἶχον συνειθίσει νὰ ζῶσιν, ἀλλ' οἱ δύο ἀξιοματικοὶ ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐπανέυρισκον μέρος τῆς ζήσεως ἥτις κατέκειεν αὐτοὺς ἄλλοτε, ὁπότεν ἐξήρχοντο εἰς ἐκστρατείας. Ἐνόμιζον ὅτι σάλπιγξ διάτορος ἐσήμεινε τὴν ἔφοδον.

Ὅταν ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησεν, εἰς ἕκαστον αὐτῆς κλονισμόν, ὁ τριγμὸς τῶν ὕαλων ὁμοίως τοῦφεκισμῶ, αἰφνηδινῶς ἢ ἐντύπως τῆς μάχης ἤρχετο πρὸ ὀφθαλμῶν των, καὶ ἐμέθουν ὡς ἐκ τῆς οσμῆς πυρίτιδος.

Ἐπεχειροῦν βαρὺ καὶ ἐπίπονον ταξίδιον, ἀλλ' ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἀπέβλεπον, καθιστάμενος κύριος πάσης ἄλλης αὐτῶν ιδέας, τοὺς παρέσυρε καὶ ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο βραχυτέρα. Ἐνόμιζες ὅτι εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς μακρινῆς διηνεκῆς ὑψούτο ἡ σημαία ἐκείνη, ἥτις ἄλλοτε εἶχεν ἀναπατασθεῖ ὑπὸ τοὺς συριγμοὺς τῶν σφαιρῶν. Εἰδὸς τι συνθήματος ἤχει ἀκαταπαύστως εἰς τὰ ὦτά των. Ἐκάστη στροφή τοῦ τροχοῦ ἔφερεν αὐτοὺς ἐγγύτερον τοῦ πυρετωδῶς διωκομένου σκοποῦ. Ἐνίοτε, ἐνόμιζον ὅτι ὠνειρεύοντο. Τοσοῦτον χρόνον εἶχον ἐπιθυμήσει τὸ ταξιδίον ἐκεῖνο, ὥστε τοῖς ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο ἀληθές, ὅτι δὲν ὠδοιπόρουν, ὅτι δὲν θὰ εὕρισκον εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ τὸ Βερολίνον καὶ τὴν Ποτσδάμην.

— Γνωρίζεις τί μὲ τρομάζει; εἶπε νύκτα τινὰ ὁ Μαλαπέρ εἰς τὸν Φουζερέλ. Φοβοῦμαι μήπως δὲν θηάσωμεν ποτὲ ἐκεῖ κάτω.

— Διατὶ; ἡρώτησεν ὁ Φουζερέλ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίνατο ὁ λοχαγὸς παρατηρῶν τὰς λευκὰς ράχεις τῶν ἵππων ἐφ' ὧν ἀνεπήδων οἱ χαλιννοὶ φωτιζόμενοι ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς λάμψεως τῶν φανῶν τῆς ἀμαξίας.

Ἐν τούτοις προυχώρουν. Προσῆγγιζον εἰς τὸ Βέλγιον· εἶχον ἤδη διέλθει τὸ Ροκρουά. Ἦδη κατεῖχοντο ὑπὸ συγκινήσεως ἀληθοῦς καὶ βεβαίας, διότι ἀπᾶς ἔτι κατέλιπον τὴν γῆν ταύτην τῆς Γαλλίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεχώρουν ἄλλοτε πεζῇ καὶ ἡχοῦντος τοῦ τυμπάνου, ὅπως πολεμήσωσι καὶ πληγωθῶσι. Ἀφίκοντο εἰς Γιβέ. Διὰ τοῦτο ὁ Μαλαπέρ, ἀπηυδ-

κῶς καὶ ἐκ τοῦ ταξιδίου, ἦτο περίλυπος. Ἀπὸ τοῦ Ροκρουά κατελείφθη ὑπὸ ἀδιαθεσίας καὶ πόνων τῆς κεφαλῆς καὶ αἱμοδιάσεως. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε προσοχήν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἔλεγεν· εἶνε ἡ κόπωση.

Ὁ Φουζερέλ ἐν τούτοις ἔβλεπεν αὐτὸν ὠχρὸν, καταπεπονημένον καὶ παραδόξον πυρετὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Ὑποφέρεις λοιπὸν πολὺ, Μαλαπέρ, τὸν ἡρώτα ἀνησυχῶς.

— Ποσῶς, ἀπεκρίνετο ὁ λοχαγός, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερηφανία ἐπέτρεπε νὰ ὑποφέρῃ.

Καὶ ὅμως ὁ Μαλαπέρ εἶχε προσβληθεῖ καὶ ἔχανε τὴν ὀρεξιν· ἡ κεφαλὴ του ἦτο βαρεῖα καὶ τὸ κρανίον κατείχετο ὑπὸ διηνεκῶς ἡμικρανίας, ἀλλὰ προσεπάθει νὰ λησμονῇ πάντα ταῦτα, ὁπότεν ἀνελογίζετο ὅτι εἰς τὰ πέρατα τῆς ὁδοῦ εὕρηται ἡ Ποτσδάμη καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἡ σημαία.

Εἰς Γιβέ ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέρων τὰ βελγικὰ σύνορα, ὁ Μαλαπέρ ὀλίγου δεῖν νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τὴν ἀδιαθεσίαν, ἥτις κατέτρυχεν αὐτόν. Ἐν ὅσῳ ἐξεύγνουν τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἀμαξίαν, καθήμενος ἐπὶ ὀρίου, ἔθεετο μακρόθεν τὴν πράσινον ἐκείνην γῆν, ἥτις ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἥτις ἦτο τὸ Βέλγιον.

— Ὅπισθεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, εἶνε ἡ Γερμανία, ἐκεῖ κάτω!

Τὸ ἐσπέρως ἀφικνεῖτο. Μακρὰν ἐπὶ τῆς πλατείας οἱ Γάλλοι στρατιῶται ἐκτύπων διὰ τῶν ράβδων των τὴν ἀποχώρησιν μετὰ μεγάλης ἐνεργείας, ὅπως ὁ θόρυβος αὐτῶν προσβάλλῃ καὶ τὰ ξένα ὦτα ἐπὶ τῆς ἄλλης ὁχθῆς. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος. Εἰς τὸν ἄερα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ φαιῶς ὑψηλοῦ φρουρίου, νέφη ἐντόμων συνεστρέφοντο εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τοῦ Αὐγούστου. Ὁ Μαλαπέρ ἔλεγε μετὰ θλίψεως καὶ μελαγχολίας ἣν ἡδυνάτει νὰ ὑπερνικήσῃ:

— Ὀλίγα εἰσέτι βήματα καὶ φεύγομεν ἐκ τῆς Γαλλίας! Θὰ ἐπαινῶ ποτὲ τὴν πατρίδα;

Ἐπεται συνέχεια.

Ι. Δ. Ζ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἥτοι πρὸς φράγκα χρυσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, εἰσὺθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ...

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHE, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAMGIE, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOTT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR LE DIABLE, par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGOBEY.

HONNÊTE? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOISERIES NOUVELLES, par ARMAND SILVESTRE.